

Gordon Henry

Havazott a síremlékeken

Havazott a síremlékeken.
A halott apám neve élő anyám neve mellett.
Egészen bementél a temető mélyére,
oda, ahol oly sok hazugság veszett el a télben
a megnevezettekről és névtelenekről.
Havazott a síremlékeken.
A látóhatárt testeket takaró felhők
borították.
Néhányan közülünk a kocsiban maradtak.
Mi bejöttünk.
Páran az indulás napfényes tükörképének
utolsó gesztusává váltak
az autóüveg mögött,
a hőség fújja vissza az érzést arcunkba.
Havazott a síremlékeken.
Még a leállított motor melegében is
el kell felejtenünk, hogyan érkeztünk meg erre a helyre,
és hogyan távozunk innen.
Az emlékezés felvonulása.
Elmélyülés a búcsúzenében.
A régi dalok hangjai
megtörnek az elmúlásban.
Miközben autónk visszafordul velünk
a sűrű országútra

Döglött GPS

Hideg, fehér holdon lógó
fák és árnyak.
A húgodról beszéltél, anyám,
vagy a bátyádról,

akiról semmit nem tudunk, amióta
visszatértél a vasajtós sárgaházból
az álmok ásatásának iskolájából,

mint azok az érinthetetlen hangok,
abban a darabban, amit az
íratlan kódok színházában játszanak,
minden gesztus és agónia elveszett
az elveszett félelemben,

ami a tárolók közötti mozgás
folyamatos érzékelésével
lett helyettesítve,
autóinkat elhunyt rokonainkról nevezük el,
akiket idegen nevek és számok
vesznek körül,
nem rendszámok,
nem sorsszámok.

Azután a kocsifényszórója
megvilágít egy prérifarkast
a földúton.

Azután megint magunk vagyunk,
és azon tűnődünk
hol lehetünk.

Mily hamar

A történet egy esőzésből indul
az össze barnuló mezőn sétáló
lánytestvér felé. Amikor a lány megérkezik,
eljön a tél, így az öregember
felkel székéből, magához vesz
gyufát, pipát, szerszámot,
és kísétál, hogy újrakezdje.

A szobrok napról napra nőnek,
jégbe fagyott madarak, élethű

sasok, a tánc pillanatában
még embernek ábrázolt medve.
Minden télen faragja a jeget,
farag hajnalban,
farag alkonyatkor.

Miután lánytestvére megérkezik,
végigsétál az össze barnuló mezőn,
kinéz a keleti ablakon, vár,
tavasszal kimegy hozzá,
megkocogtatja vállát,
és rámutat a lába alatt
elterülő víztócsákra.

Távozás: Fehéragyag katona

Minden suttogás a titkok
és a bizalom távozásával
kezdődik és végződik
a kőoszlopos bejáratú,
kerítés nélküli temetőben.
Itt vagyunk, mint a háború vénjei,
akik szekrényben tárolt
fegyverekből tüzelnek.
A legjobb történeteket az álmok hozzák létre
a bátorságról és a vadászatról.
Ekkor már a levegőben van minden beszámoló.
Visszatérve a villanásból és a füstből
vendégségbe a csendes rokonokhoz,
ami erőt ad nekik, hogy ők is hazatérhessenek.
Ami téged illet, egy sírkő viseli neved,
hagyd nyugodni.

Gyukics Gábor fordítása